

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1437/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Величка Мићовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К бр. 548/19 од 04.08.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 141/20 од 13.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 16. децембра 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Величка Мићовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К бр. 548/19 од 04.08.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 141/20 од 13.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К бр. 548/19 од 04.08.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. у вези члана 61. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64., 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова поступка износ од 152.125,00 динара те да Основном јавном тужилаштву у Ужицу на име трошкова поступка плати износ од 55.805,06 динара, све у року од 10 месеци од дана правноснажности пресуде.

Малолетна оштећена ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 141/20 од 13.10.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Ужицу и браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Ужицу К бр. 548/19 од 04.08.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Величко Мићовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставо је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је за постојање предметног кривичног дела неопходно да је у изреци пресуде наведен и субјективни елемент, односно да је предузета радња извршена у циљу задовољавања или побуђивања полног нагона код окривљеног, што у конкретном случају није наведено, па како је према ставу браниоца у конкретном случају из изреке пресуде изостављен субјективни елемент кривичног дела, то нема ни кривичног дела у смислу члана 14. и члана 22. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 182. став 1. КЗ прописано је да ко под условима из члана 178. став 1. и 2. КЗ, 179. став 1. и 181. став 1. и 2. тог законика изврши неку другу полну радњу, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Одредбом члана 181. став 2. КЗ прописано је да наставник, васпитач, старалац, усвојилац, родитељ, очух, маћеха или друго лице које злоупотребом свог положаја или овлашћења изврши обљубу или са њом изједначен чин са малолетником који му је поверен ради учења, васпитавања или неге, казниће се затвором од 1 до 10 година.

Имајући у виду цитиране законске прописе, као и чињенични опис кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени у време и месту ближе описаном у изреци пресуде извршио полну радњу над малолетном оштећеном ББ, на тај начин што је злоупотребом свог положаја, као наставник ... у ОШ „ВВ“ према малолетној оштећеној, старости 14 година, која му је као ученица школе поверена на учење, и којој је предавао ..., извршио полне радње тако што је најпре неутврђеног дана у априлу месецу 2019. године у учионици школе малолетну оштећену са обе своје руке обухватио око струка, а након неколико дана је и пољубио у уста, у стању коме је његова способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима била умањена у степену до битног, свестан свога дела чије извршење хтео и свестан да је његово дело противправно, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. у продуженом трајању – у вези члана 61. КЗ, и то како објективна, у погледу радње извршења дела, тако и субјективна обележја кривичног дела, за које је правноснажно оглашен кривим.

Ово стога што у изреци побијане правноснажне пресуде, поред објективних елемената кривичног дела, стоји и да је окривљени био свестан свога дела чије извршење хтео и свестан да је његово дело противправно, односно да је окривљени поступао са умишљајем, из чега произилази да је радње ближе опредељене у изреци

пресуде предузимао са циљем задовољења сексуалног нагона. Наиме, субјективна усмереност радње извршења на побуђивање или задовољење полног нагона улази у његов појам, због чега се ово кривично дело може извршити само са умишљајем.

Обзиром на наведено, умишљај (свест и воља окривљеног да је радње предузео у циљу задовољења полног нагона) је битан елемент кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. КЗ. При томе, стоје наводи браниоца да радње морају бити предузете у циљу задовољења полног нагона, те да ово није наведено у изреци правноснажне пресуде. Међутим, по ставу овог суда, ово не мора бити изричито наведено у изреци пресуде, имајући у виду да је обухваћено умишљајем окривљеног да радње које предузима – предузима у циљу задовољења полног нагона.

Како, дакле, правноснажном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Величка Мићовића одбијен као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић